

OFFERHÄLL, f. 2. Benämning på klumpformiga, ofvanpå flata stenar, hvilka finnas på flera ställen i Skandinavien, och der våra förfäder tros hafva offerat.

OFFERHÖG, m. 2. Jordhög, hvarpå offer fordom anställdes.

OFFERHÖGTID, m. 3. Se *Offerfest*.

OFFERKÄKA, f. 1. Kaka, hvilken frambars som offer på altaret.

OFFERKISTA, f. 1. Kista, hvaruti vid offerkällor, i kyrkor m. m., offer lades och förvarades.

OFFERKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Knif, hvarmed smärre offerdjur slagades.

OFFERKYRKA, f. 1. Kyrka, som fordom underhölls endast genom frivilliga gåfvor.

OFFERKÄLLA, f. 1. Så kallad Helig källa, der allmänheten fordom offerade hvarjehanda småsaker.

OFFERKÄRL, n. 3. Kärl, hvari offerbloden upphämtades.

OFFERLUND, m. 3. Helig lund, der offeringar skedde.

OFFERLÅGA, f. 1. Lågan af ett antändt offer.

OFFERMAT, m. sing. Mat, tillredd af offerdjurens kött eller helgad till offer.

OFFERMÅLTID, m. 3. Måltid, som anställdes af de slagade offerdjurens kött.

OFFERPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, hvilka frambruros som offer åt gudomen.

OFFERPREST, m. 3. Prest, som skötte offren.

OFFERREDSKAP, n. 3. Redskap, som användes vid offeringarna.

OFFERSKÅL, f. 2. Skål, hvarur vin offerades eller hvari offerblodet upphämtades.

OFFERSTÄLLE, n. 4. Ställe, der offeringar skedde.

OFFERSÅNG, m. 3. Sång, som afsjöngs vid offering.

OFFERT, åffärret, m. 3. (fr. *Offerte*, af lat. *Offertus*) Tillbud.

OFFERTJENST, f. 3. Den del af gudstjensten, då offeringarne skedde.

OFFERVIN, n. 3. Vin, som utgöts till offer åt gudarna.

OFFICER, åffisér, ell. (numera i sing. mindre brukligt) **OFFICERARE**, pl. *officerare*. (fr. *Officier*) Högre eller lägre befälhafvare för krigsfolk. Lägre befälhafvare än underlöjtnanter kallas Underofficerare. — *Ss. O-scorps, -examen*.

OFFICIANT, åffisiánt, m. 3. (fr.) Tjenstförrättande prest (vid något särskilt tillfälle).

OFFICIEL, åffisiál, a. 2. (fr. af lat. *Officialis*) 1) Förklarad, föreslagen, meddelad i kraft af uttryckligt uppdrag från erkänd myndighet. *O. förklaring, framställning. O-t svar.* — 2) Som utgår ifrån en regering, af styrelsen kungjord, tillkännagifven. *Tidning, som innehåller o-la meddelanden.*

OFFICIERA, v. a. 1. (fr. *Officier*, af lat. *Officium*) Förrätta gudstjenst.

OFFICIN, åffisín, f. 3. (lat. *Officina*) Verkstad. Brukas isynnerhet om apotek och boktryckerier.

OFFICIÖS, åffisiös, a. 2. (fr. *Officieux*, af lat. *Officiosus*) Tjenstaktig, tjenstvillig.

OFFRA, v. a. 1. (af lat. *Offerre*) 1) Med vissa ceremonier gifva, hembära något åt en gudomlighet, såsom tecken till vördnad, eller af tacksamhet, eller för att vinna dess ynne eller blicka dess vrede. *O. åt gudarna. O. kreatur. O.*

förstlingarna af jordens frukter. (Fig.) *O. åt gracerna*, inlägga behag i skick, tal, stil. *O. åt fördomarna, åt modet, åt tidens smak*, af svaghet rätta sig efter dem, oakadt man inser deras falskhet eller dårskap. *O. åt skönheten, åt de stora*, egna dem sin hyllning. *O. på, öfverhoppa* med gåfvor, göra stora utgifter för. — 2) Gifva offer (bem. 4). *O. åt presten.* — 3) (fig.) Egna. *O. någon all sin ömhet, sin vänskap, alla sina omsorger.* *Han o-r all sin tid åt detta nöje.* — 4) *O. ell. o. úpp, se Uppoffra.* — *O. sig, v. r.* (fig.) 1) Egna sig. *Han o-r sig hel och hållen åt henne.* — 2) *Se Uppoffra sig.* — *Offrande, n. 4.*

OFFRARE, m. 3. En, som offerar.

OFFRING, f. 2. Handlingen, förrättningen, då man offerar.

OFUG, n. sing. 1) Oskickligt uppförande, isynn. då det är förenadt med stöj och oljud. — 2) Handling af kitslighet, ungdomsyrva o. s. v., hvarigenom skada eller olägenhet i mindre mån förorsakas. *Föröfva o.*

OFORMLIG, a. 2. Utan bestämd eller regelbunden form. — *Syn. Oskaplig, Formlös, Vanskaplig.*

OFORMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oformlig. — *Syn. Oskaplighet, Formlöshet, Vanskaplighet.* — 2) Saknad af föreskrifven, vederbörlig form. *O-en af ett beslut.*

OFORMLIGT, adv. Utan form; utan iakttagande af föreskrifven form.

OFOSTRIG, a. 2. (barnförl.) *O-t hafvande tillstånd*, då intet foster blifvit bildadt.

OFRED, m. sing. *Se Krig. I o-s tider*, i krig.

OFREDA, v. a. 1. Störa ens fred. *Ett band af röfvere o-r landet.* — *Syn. Oroa, Störa.* — *Ofredande, n. 4.*

OFRI, a. 2. Som ej har sin frihet. — *Ofrihet, f. 3.*

OFRIS, åffriss, f. sing. Örtslägget Ophrys.

OFRIVILLIG, a. 2. Som ej sker, ej beror af ens fria vilja. *En o. handling.* — *Syn. Ovilkorlig.* — *Ofrivillighet, f. 3.*

OFRIVILLIGT, adv. På ett af ens fria vilja oberoende sätt. *Han log o.* — *Syn. Ovilkorligt.*

OFRUKTBAR, a. 2. Ej fruktbar. Säges för alla bem. af detta ord. a) *O. jord.* — b) *O-t kapital. O. verksamhet.* — *Syn. Bördig, Gifvande.* — *Ofruktbarhet, f. 3.* — *Ofruktbart, adv.*

OFRUKTSAM, a. 2. 1) (om kvinnor och honor) Som ej genom apling förökar sitt slägte. *En o. hustru.* — 2) (fig.) Som har ringa alstringsförmåga. *Et o-t snille.* — *Syn. Oproduktiv.* — *Ofruktsamhet, f. 3.*

OFRÅLSE, a. oböjl. Ej frålse. Säges om person och jord. *Jfr. Frålse. O. person, man. O. jord, hemman. O. stånd*, ej tillhörande adeln. *De tre o. stånden*, prester, borgare och bönder

OFRÖDD, a. 2. Utan fruktämne, utan frö. *O-dt ägg.*

OFTA, åffta, adv. (kompar. *Oftare*, superl. *Oftast*) Många gånger. *O. förefallande händelser. Komma o.* *Så o. som möjligt. Som o-sl, ganska ofta.* — *Syn. Flitigt, Träget, Tätt.* — *Ss. O-nämd.*

OFULLGÅNGEN, a. 2. neutr. — *et. O-et foster*, som ej varit sin behöriga tid i moderlifvet och således ej blifvit fullkomligt utbildadt.

OFULLKOMLIG, a. 2. Saknande fullkomlig-